

Dilluns

Novembre és el mes més cruel?

Antoni Dalmases

Per qüestions d'edició, escric aquestes ratlles quan el calendari encara no ha deixat caure el full del novembre. És a dir: estem enfonsats en la misèria, el bo de Serra Ferrer –el més simpàtic dels darrers anys i l'únic que s'entén quan diu coses– encara és l'entrenador, seguim sense notícies clares del que és un porter de fiar, la defensa ha renovat la seva afiliació a les Germanetes de la Caritat i practica amb constància la caritat amb els més pobres, la resta de l'equip continua buscant uns bolets que aquest any s'han fet més aviat poc i els seguidors sucumbeixen a l'evidència amb preguntes metafísiques del tipus “qui som?”, “on anem?”, i “on ens porten?”. Sí: és novembre, i la marxa de l'equip està a punt de superar les previsions més esfereïdores.

Què ho fa que cada novembre passen un calvari? Tan malament anem, d'ordre mental, que capgirem l'any litúrgic? O potser és que el desordre al camp afecta de manera definitiva la concepció del món? I un problema encara més terrible: qui ens assegura que això s'acabarà quan acabi novembre? Quan el lector tingui al davant aquestes ratlles, potser ja s'haurà fet una certa idea de per on van les coses i sabrà si aquesta pregunta té una resposta que apunti una certa esperança o seguim el nostre camí imparable a un més dels desastres històrics (i histèrics).

Un servidor, poc creient i gens refiat en atzars favorables, té poca tendència a l'optimisme. Més que res perquè la realitat sol confirmar que si les coses van malament, sempre poden anar a pitjor i tendeixen, irremissiblement, a empitjorar. Pensant d'aquesta manera ja hi ha poques coses que m'agafin de sorpresa i puc dir-me a mi mateix: “ja es veia a venir”. Com a consol és més aviat pobre, però sempre és preferible a un atac d'ira de conseqüències imprevisibles, però sempre nefastes.

Què els puc dir, doncs, als meus lectors, que potser esperen unes paraules de confort? No ho sé pas... El meu amic Pere Cornellas, fa dos mesos, proposava unes dosis de paciència que ja vaig endevinar enormes i que ell potser té, però que a molts ja se'ns han exhaurit. Paciència fins quan? Fins guanyar el partit de la promoció que ens permeti mantenir la categoria?

El món no és just, amb nosaltres. Hem passat d'aquell famós “aquest any, sí” del principi de cada temporada, a l'escèptic “aquest any ja veurem...”. Però cada any veiem coses més grosses, inexplicables, desmesurades, i ja estem a punt de fer nostra la frase “aquest any no baixem!”, dita amb l'alegria dels pobrets i tot pensant que mira com està l'Atlético de Madrid, que ens havia fet engolir tanta pols, fa quatre dies. És aquest el nostre futur? De moment, no pinta massa bé, no...

Els més recalitrants optimistes (els més inconscients), segurament perquè ja no tenen ideals personals o perquè han vist enfonsar-se totes i cadascuna de les aspiracions de joventut, s'arrapen al Barça com l'únic lligam íntim que els manté units a la idea de país. És comprensible, fins a cert punt. Però només fins a cert punt. No tenen massa raó quan diuen que “en moments així de difícils és quan es demostra qui sent els colors de l'equip”. La frase “patriòtica” estaria bé, dirigida als jugadors, però ells es farien un tip de riure i al·legarien allò tan modern i sonor de la “profesionalitat”.

¿És que només hem de sentir els colors de l'equip els que els xiulem i ens empenyem cada vegada que fan la pepa (que sol ser dia sí i dia també)? ¿No és lògic que un hom, que té família, amics, ocupacions que li interessin, un munt de llibres per llegir i tantes coses per aprendre, es desentengui de l'equip, de la mateixa manera que ells s'han desentès del que és jugar i fer gols? ¿Quina mena de militància se'ns demana?

No, jo no tinc cap raó per perdre l'estona davant del televisor, per veure com el Vila-real ens apallissa, com es vol fer passar per èpic un partit que es juga a Itàlia. No: jo no puc admetre jugar per delegació, quan els minyons nostres fan el ridícul. I encara menys, tinc temps, ni ganes, ni prou masoquisme per anar al camp a passar fred i perdre tota una tarda, per acabar sortint amb el nas que em toca a terra i creure que potser la setmana que ve començarem la remuntada. No: s'ha acabat!

Ara ve Nadal, novembre s'ha acabat, sí, però qui em diu que amb el nou mes recordaran què és jugar a futbol? Fa molt temps que no els veiem jugar amb solidesa. I encara més temps que no els veiem guanyar amb autoritat. Potser es pensen –bons cristians!– que hem vingut a aquest món a patir? Doncs mirin: no. Un servidor aspira a passar-ho mitjanament bé, i no seran quatre jovenets en calçotets, disfressats de jugadors nostres i amb uns comptes corrents farcits de duros, els qui m'amargaran la vida. Plego, abandono, els faig botifarra: ja m'avisaran quan les coses canviïn, perquè m'han fet perdre la passió. Em quedaré a casa llegint Sartre i actualitzant la frase que va escriure, fa anys, profètic: “El Barça és una passió inútil”. I hi ha tantes coses, per apassionar-se!

Mentrestant, doncs, bon Nadal a gairebé tots i que l'única pilota que tinguin en consideració sigui la de l'escudella.

